

ЯРОСЛАВ ХАШЕК

ЗА МИСИОНЕРИТЕ

Превод от чешки: Светомир Иванчев, Стефан Бошнаков, Василена
Мирчева, 1998

chitanka.info

I.

В областта на Чешко-Моравските възвишения строго спазват обичаите. Между брането на сливите и Коледните пости е времето на стомашните разстройства и затягащите кнедли, приготвени от сурови картофи.

След разстройствата и кнедлите от сурови картофи в разгара на сезона на прясното кисело зеле пристигат мисионерите.

И те като ситно накълцаното зеле са продукт на предколедния период с тази разлика, че не ги нареждат в каци и не ги тъпчат с боси крака.

Те се появяват в областта на Чешко-Моравските възвишения точно когато се колят прасетата.

Няма да е неуместно да добавим и това, че те с пълно основание са си избрали времето, когато гъските на вярващите в рая и в пъкъла са достатъчно угоени.

Настава мисионерска идилия, по време на която Божиите служители могат добре да похапнат. Тези мисионери са такъв поучителен спомен за средновековието, че в интерес на нашия музей би могло чрез всенароден събор да се прокара закон, съгласно който всички бродещи из републиката мисионери да бъдат изловени, препарирани и поставени във витрините на музея редом с другите исторически забележителности.

Естествено, това предложение би могло да се поизмени по чисто икономически съображения, понеже, като се вземе предвид, че препарирането на един язовец в момента струва 1500 крони, препарирането на един мисионер ще излезе не по-малко от 15 000 крони. По тази причина предлагам мисионерите да бъдат поставяни в спирт, което за тях би означавало пребиваване в естествена среда: никъде из Чешко-Моравската област не съм срещал мисионер, който да няма червен нос.

II.

През 30-те години на миналия век в китайската провинция Сучау се появил мисионер от ордена на йезуитите. След продължителен престой в градеца Мадзъ този ревностен и неуморен в разпространението на вярата мъж успял да създаде от местното население набожно паство, в което влизали и неколцина мандарини, както и местният палач и четиримата му помощници.

Мисионерът проповядвал толкова убедително, че паството му от ден на ден укрепвало във вярата.

Веднъж мисионерът обяснил на покръстените китайци колко прекрасно и възвишено е да умреш от мъченическа смърт в името на вярата си и каква награда очаква онзи, който понесе страдание заради тази вяра. Най-голямата награда: включване в списъка на светците.

След като описал райските наслади, които очакват праведните на небето, мисионерът си тръгнал и богомолците останали сами.

— Мили приятели — рекъл им най-главният мандарин, — всички ние, разбира се, обичаме преподобния отец, въпреки че лицето му е като на белите дяволи от Запада. Длъжни сме да му засвидетелстваме нашата любов и благодарност, като му направим някакъв подарък.

Всички започнали един през друг да предлагат разни подаръци. Някой предложил да му подарят няколко чифта вкусни кучета чау-чау, друг — да му дадат две монголски танцьорки, трети — ведро оризова ракия саке и т.н.

Накрая отново взел думата най-старият мандарин и благо заявил:

— Нито едно от тези неща няма трайна стойност. Не ни ли учеше нашият преподобен отец, че няма по-голяма и по-достойна награда за богобоязливия човек от това да стане светец? Не ни ли каза и това, че всички светци са станали такива след мъченическа смърт? Приятели, нека да отсечем главата на преподобния ни отец, да го направим мъченик и да го дарим с царството небесно.

Предложението било прието с горещо одобрение и не след дълго хората извели яростно съпротивляващия се мисионер извън града, като го успокоявали:

— Имай още малко търпение, преподобни отче. Преди да преброиш до двеста, ще станеш светец.

Последната мисъл, която минала през главата на нещастния мисионер, била: „Защо ли не си затварях устата, а дрънках за славата на мъчениците?“

След тази случка мисионерите заобикаляли отдалеч християните от градеца Мадзъ.

Християните от Мадзъ и досега обичат да показват на пътешествениците гроба на нещастния мисионер с гордостта на хора, които си имат светец собствено производство, а не някакъв вносен фалшификат.

III.

По повод на обиколките на мисионерите из Чешко-Моравската област не можем да не споменем и за начина, по който туземците в Нова Гвинея и Полинезия приготвят мисионерите. Щом свърши проповедта си, ръцете и краката на мисионера се завързват за четири кола, забити в земята, после той се разрязва внимателно и се изкормва грижливо. Главата се сварява отделно, а след това от черепа се изработва чаша, от която покръстеният вожд пие при тържествени случаи.

Изкорменият мисионер се шпекова с дебели резени месо от костенурка и му се добавя пълнеж от специален вид просо, подправено с листенца от силно ароматното растение катотаура. Така приготвеният мисионер се зашива и се пече на бавен огън от клоните на храста пао, чийто благоуханен дим придава на мисионера извънредно изискан привкус.

Освен това е доказано, че жителите на споменатите острови смятат вътрешностите на мисионерите негодни за ядене, докато на Хебридските острови мисионерските черва се ценят като деликатес и биват поднасяни само на мъжете с изключителни заслуги пред племето.

Въз основа на достоверни източници е установено, че описаните процедури се извършват едва след като мисионерите завършат проповедите си.

От друга страна, според една статия, публикувана в „Списание за човешката духовност“ през 1837 г., лотарингският епископ се оплаква, че в Нова Зеландия били изядени петима изпратени от него мисионери, без изобщо да им дадат думата.

В същия брой е отпечатана и рецепта за мисионерско печено, вероятно за да може да се използва и от островитяните от други страни и архипелази. По нея е бил приготвен един от гореупоменатите възпитаници на лотарингския епископ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.